Ч. 133. Пятниця 15 (28) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Ґр. Аґенор Ґолуховский.

Нині о годині 11 перед полуднем відбуло ся у Львові відкритє памятника б. Намістника Галичини ґр. Аґенора Ґолуховского. Торжество, в котрім взяли участь родина ґр. Ґолуховского, Сойм з п. Маршалком краєвим на чолі, п. Намістник ґр. Лев Пініньский і достойники всіх державних і автономічних властий та величезне число публики, розпочав п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені промовою, в котрій піднїс заслуги, які покійний намістник положив коло розвитку і поступу краю та коло піднесеня просьвіти. По п. Маршалку забрав слово п. Намістник ґр. Лев Пініньский і навязуючи до промови передбесідника присьвятив довшу згадку памяти ґр. Ґолуховского як довголітного шефа краєвої адміністрациї і мужа державного. П. Намістник піднїс, що ґр. Ґолуховский, обіймивши урядоване в тяжких часах, коли мусів числити ся на кождім кроці з недовірєм у Відни і коли немав ще співробітників, на котрих би міг оперти ся в краю, зумів своєю витревалою працею, своєю енерґією і знаменитою сьвідомостию цїли, до котрої стремів, довести до того що з часом Галичина, край що у Відни не тїшив ся великою прихильностию, стала важним фактором в державній політицї, привязала ся з любовію до Корони і Династиї, а галицка репрезентация здобула собі великий вплив на хід справ в державі і придбала ласку і прихильність Корони. До таких сьвітлих успіхів не бувби міг нїколи дійти ґр. Ґолуховский, колиб не мав майже ідеальних условий взірцевого адміністратора. Побіч горячого привязаня до особи Монарха і ідеї династичної, мав сильну і независиму гадку і не вагував ся нїколи висказати єї, коли була потреба. Побіч горячої любови до краю і польскої народности, вільний був ґр. Ґолуховский від шовінїзму і не перецінював нїколи анї власних сил анї сил краю. Преображенє краю під взглядом политичним і адміністрацийним, котре єсть головно дїлом ґр. Ґолуховского, проявляє ся перед усім в двох величезних реформах, а от в заведеню польского язика в школї і урядї і повіренє публичних урядів в краю в адміністрациї, судівництві і шкільництві виключно краєвим силам. Вичисливши відтак подрібно заслуги ґр. Ґолуховского на поли адміністрациї і шкільництва, закінчив бесідник візванєм, аби всї, що віддають ся публичній службі, брали собі взорець до наслідуваня з того ґеніяльного мужа. — По промові п. Намістника забрав голос п. президент міста др. Малаховский і відбираючи памятник під опіку міста славив ґр. Ґолуховского за знамениті заслуги, які він положив коло розвитку Львова. На закінченє торжества полученний хор „Лютнї“, „Еха“ і тов. музичного відспівав кантату.

З нагоди відкритя памятника надіслали телеграми: Є. Вел. Цїсар до п. Міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского і п. Маршалка краєвого і ц. президент міністрів др. Кербер до п. Намістника.

Перед памятником зложено вінцї від унїверситету і політехніки у Львові, від урядників намістництва, від банку гіпотечного і кілька иньших.

* * *

Ґраф Аґенор Ґолуховский уродив ся в Скалї 1812 р. По окінченю наук вступив до служби державної в тодїшній галицкій ґубернїї, де скоро визначив ся своїми спосібностями і вже в р. 1848 став ґубернїяльним віцепрезидентом, а вскорі потім ґубернатором, і тяжкий той уряд в тодїшних неспокійних часах повнив з великою совістностию і неутомимою енерґією до р. 1859-го, коли Цїсар покликав єго на міністра справ внутрішних до Відня.

На тім становищи положив ґр. Ґолуховский підвалини до австрийскої конституциї, виготовивши г. зв. жовтневий диплом, після котрого краї коронні, з своїми соймами, мали творити автономічні орґанїзми, злучені спільним парляментом в державну цїлість. Свого наміру ґр. Ґолуховский не міг тоді перевести задля опору Мадярів, котрі домагали ся цїлковитої самостійности, і інтриґ нїмецких централїстів, що всїми силами опирали ся наданю коронним краям автономії. В наслідок того вже в роцї 1861 ґраф Ґолуховский уступив. Однако єго дїяльність на становищи міністра не була для краю безхосенна. Користаючи з свого впливу, старав ся на Найвисшім місци виробити для краю найприхильнїйший настрій, поправити відносини краєві і придбати услівя для розвитку краю на будуще.

В роцї 1866 іменував Цїсар ґр. Ґолуховского другий раз намістником Галичини. Край приймив то іменованє радо, бо було загально звісто, що ґр. Ґолуховский зробив принятє уряду зависимим від услівий, для котрих одержав призволенє. Ті услівя були: знесенє проб подїлу Галичини, очищенє урядів від чужих урядників, постепенне заведенє польского язика в школах і урядах, розширенє прав краєвої Ради шкільної і адміністациї краю, переведенє справ сервітутових і нового катастру. Вже сойм в роцї 1866, перший за конституцийних

СУМНА ЛЮБОВ.

(З ческого — Віктора Дика).

(Конець).

— Всьо, що на земли жиє, мусить гинути.

Ви певно відчували вже коли приємне чувство смерти?!

Прийде она з безконечною силою посеред неминучих звичайних річий житя, єго найменших загадок і серед єго найменшої метушнї. Впрочім се є одиноке, що посїдаємо: наше житє, наша душа до нас властиво не належить, несемо з собою терпіня минувших віків і минувших поколїнь, та все маємо тільки постанов і тільки причин, на самих себе забувати — лише смерть належить до нас.

В нїй відзиває ся з цїлою силою цїле наше я, наше так часто позабуте і недостережене „я“.

Тоді звучали менї слова Беати як голос далеких дзвонів, котрі непевного подорожного в сумерку до себе надять... і я на кілька хвилин уляг болючій, сособлій гіпнозї смерти.

То було перше враженє.

Але дивно: тота горячка смертельна перемінилась поволи в чувство туги за Беатою. Она стала ся конечною частию мого житя, чимсь, що глубоко вкоренилось, чимсь потрібним, чимсь, що мусів я любити.

Так, то було властиве слово.

Моя туга прибрала любовний вид. В наслїдок незвичайного сустїку обставин бачив я в особі Беати все, за чим варто було тужити і що гідне було любови, бачив все, що могло моє рівнодушне серце розігріти. Беата стала ся тим більше образом моеї уяви, чим нагальнїйше вибухала моя жажда, она тратила тим скорше свою виразну постать, чим більше я о нїй думав... она стала ся мрією — чудом, котрому мусїло віддати ся почесть.

Мої понятя мішали ся, мої гадки були неясні, лиш одно, що любив я Беату, видавалось менї ясним.

— То суть небезпечні мрії — повтаряв я. Але я не мав ради на то.

Що було причиною того всього? Мушу рішучо заперечити, щоби красота Беати була причиною мого подразненя; а з другої сторони стало менї ясно, що стоїть оно в звязи з тим чувством смерти, котре я мав і що моя любов єсть лише реакцією того чувства, — або радше може єго убожанєм?

Я став неспокійний і захорував також. Мабуть перестудив ся — кілька днів мав горячку і не міг виходити.

Я нетерпеливив ся; даремно упоминав мене лїкар і переконував. Чим раз більше тужив я і бажав Беату побачити. А при тім наповнювало мене страхом лихе перечутє якогось грозячого нещастя.

Днї минали. По чотирнайцятьох днях стрітив я Беату.

Я проходжував ся по місті. День був сонїшний і парний, а я мав приємне, солодке чувство, що приходжу до здоровля.

Стрітив єї на площи міскій. Була в товаристві, котрого, хотьбим був і хотів, не міг оминути. Засипала мене допитами о хоробі. Я відповідав виминаючо, а мій погляд спочивав між тим на єї лици.

Через цїлий час тужив я за нею, через цїлий час запрятувала мою уяву в найріжнїйших постатях, через цїлий той час я любив єї.

А тепер було моє враженє незвичайно холодне і не своє. Я не відчував анї крихітки любви і був рівнодушний. Беата моїх снів і моєї любови — нею она не була! І та ріжниця занепокоїла мене.

Та Беата, та холодна і мовчалива, в своїй задумі затоплена Беата цїлком відріжнялась від того образу, який в протягу чотирнайцятих днів в моїй горячці полишив ся: всьо що було пристрастне, дике і бурливе — всего того не було; була то — як здавалось менї — досить умна і розсудна дївчина; але моя любов?

Я говорив хвильку, але що, того не тямлю вже. Безперечно мусів я зрадити мою знехоту.

Беата приглядалась менї слїдячим, трохи смутним зором.

часів, відкрито польскою промовою, а в р. 1867 розширено значно права Ради шкільної. Тимчасом у Відни в роцї 1867 взяли знов верх централїсти, і тодїшний кабінет кн. Аверсперґа стремів до обмеженя прав соймів краєвих і галицкої ради шкільної, та поділив край в дорозї адмінїстрацийній в той спосіб, щоби старости в давних окружних містах відносили ся не до Намістника а просто до міністерства у Відни. Тодї ухвалив галицкий сойм остру резолюцию, в котрій домагав сл широкої краєвої автономії. Наслїдок того був такий, що заповіджену подорож Цїсаря до Галичини відкликано, а ґр. Голуховский подав ся до димісиї. В новій перерві, яка тепер настала в публичній діяльности ґр. Голуховского, замітний день 6. жовтня 1869 р., від котрого то дня заведено в Галичинї польский язик урядовий в судах і у всїх иньших урядах, що було увінчанєм довголїтних заходів ґр. Голуховского.

В липни 1871 року став ґр. Голуховский третий раз намістником Галичини, і перебув на тім становищи до смерти. За третого урядованя ґр. Голуховского одержав львівский університет польскі виклади, а в Кракові засновано Академію наук. Крім того в тім часї сойм управильнив справу пропінацийну, ухвалив закон против пияньства, а шкільництво народне, котрим ґр. Голуховский все горячо опікував ся, одержало в тім часї ухваленими законами соймовими нову орґанїзацию, котра причинила ся в високій мірі до піднесеня просьвіти.

В липни 1875 р. ґр. Голуховский занедужав, і по цїломісячній недузї помер дня 3-ого серпня серед загального жалю. В часї єго недуги в цїлім краю відбували ся заздоровні богослуженя, а похорон замінив ся в величаву манїфестацию загального жалю і почести для покійного.

Відносини в Паранї.

(Конець).

Львівске товариство кольонїзацийне одержало умовою з дня 4 мая 1900 концесию на набутє в Паранї землї для кольонїзациї; однако позаяк до дня 4 падолиста м. р. т. є. в установленім в умові речинци не зложило кавциї 5000 мільрейсів, а до кінця минувшого року, від часу від'їзду представителя товариства з Парани, не прислало консулятови нїяких вістий о собі, длятого видко відступило від умови, що впрочім можна було предвидїти супротив тяжких і недогідних услівий договору, накинених зі сторони правительства держави Парани.

Найлїпші досьвіди поробило міляньске товариство торговельно-ґеоґрафічне, котре здаєть ся також наміряє займити ся кольонїзациєю в Паранї. Хоч представитель того товариства п. Тонїссі осїв постійно в Куритибі і збирає там найточнїйші інформациї о землях, котрі були би пригідні до закупленя, то однако не вспів зі сторони ґубернатора нїчого більше доси добити ся, — нїяких певних обіцянок — як лиш голословні впевненя, що оно готово підперти то підприємство. П. Тонїссі гадає перед усїм закупити ґрунти, положені коло зелїзниць і доріг.

З того всього показує ся, що місцеве правительство не в силї само переводити кольонїзациї, але також не раде підпирати кольонїзацию, переводжену чужими підприємствами, хоч не щадить впевнень противних, іменно очевидячки не бажає собі оно, аби в краю множило ся населенє що говорить чужими язиками. То населенє виносить тепер 100.000 душ (60.000 Поляків і Русинів, 20 Італїянців, а 20.000 Німців і инших народностий), або майже третю часть цїлого населеня Парани, котре, не знати о скілько справедливо, обчисляють на 350.000 душ. Що правда, правительство обчисляє скількість чужих о много низше, іменно на яких 50.000 голов, бо зачисляє до Бразилїйців всїх, що приняли бразилїйске горожаньство, хоч в Паранї приняти горожаньство не значить ще стати Бразилїйцем. Винародовленя не видко в Паранї серед напливового населеня навіть по містах, де бразилїйске населенє сидить в більших масах і де безпосередно впливає на чужинцїв, а тим меньше не видко єго також на провінциї, де бразилїйске населенє лиш рідко розкинене. Натомість Поляки, Русини, Нїмцї, Італїянцї всюди там, де лиш в значнїйшім числї осїли, задержують язик і свої звичаї, удержують власні школи і мимо знаня місцевого язика, жиють цїлком здалека від Бразилїйцїв. В кольонїях же, заснованих по роцї 1890, де Бразилїйцї гублять ся в масї кольоній польских і руских, там винародовленє польских і руских поселенцїв виключене мимо недостачі їх власних шкіл, вже хочби тому, що мало котрий з поселенцїв знає місцевий язик.

То всьо очевидно бачить правительство Парани і тому нерадо глядить на змаганя, які причинилисьби до розмноженя і зорґанїзованя кольонїстів, а перед тим полїтичним мотивом уступають на другий плян взгляди економічні, що лежать в дальшім кольонїзованю краю чужими, продуктивними силами.

Новинки.

Львів дня 27-го червня 1901.

— **ВПреосьв. Митрополит** ґр. Шептицкий повернув з Унева і взяв вчера участь в соймових нарадах.

— **На рускі драматичні твори** розписав Видїл краєвий конкурс з речинцем по конець серпня 1902 р. Працї можуть бути з обсягу драмату, поважної комедиї і народних штук зі співами або без співів.

— **Стипендийні запомоги.** З фонду зібраного на памятку зпесеня панщини, виносячою тепер около 3.000 К. надав львівский „Народний Дім" одноразову запомогу в сумі 50 К. Андрієви Антонову, ученику IV. кляси ґімн. в Дрогобичи, синови півця церковного в Дорожеві. — З фонду бл. п. Теодора Лукашевского надїлив львівский „Народний Дім" стипендийною запомогою річних 100 К. Семена Гладкого, слухача IV. року прав у львівскім унїверситетї.

— **Репертуар руского театру у Львові.** В четвер дня 27-го с. м. (в сали „Gwiazd-и" ул. Францїшканьска): „Шалавило", комедия в 5 дїях Глиньского. — Початок точно о 8-ій годинї вечером. — Цїни місць: Крісло першорядне 2 кор.; крісло другорядне 1 кор. 60 сот.; крісло третьорядне 1 кор. 20 сот.; партер стоячий 80 сот., а для ґімназиястів і войскових низше фельдфебля 50 сот. — Дирекция театру повідомляє, що в найблизших днях виступить гостинно на рускій сценї п. Стан. Оржельский, перший тенор загребскої опери.

— **Сьвятоюрский капітульний будинок**, положений в північній части від катедральної церкви, а побудований в 1866 р. начинає валити ся. Ще

— Здаєсь, що Ви не зовсім здорові!

— Менї вже зовсім добре — відповів я.— Як би хто стиснув мене за горло — більше нїчого не міг я сказати.

Усьміхнула ся.

— Тим лучше.

— Чи читаєте єще біблїю і Ленава? — спитав я нагло з виразним трохи глумом.

Також єще тепер усьміхнула ся.

— Від часу до часу.

То все було для мене невисказаною мукою. Я чув ся неспосібним схопити спокійну гадку. В менї щось як би перевертало ся і я чим скорше відійшов.

* * *

То було дивне. А ще дивнїйше було се, що потім стало ся.

Ледви стратив я товариство з очий, жаль менї стало дуже, що так нерозумно поводив ся. Жаль стискав моє серце, що від Беати віддалив ся, замість до неї зблизити ся та висказати їй всю тугу і пристрастні слова. Менї стало знов ясно, що люблю єї.

Так, стало менї ясно, як она віддалила, але що була за причина мого холоду, ба майже моєї зневохоти, котру она менї спроваджувала, скоро була при менї?

Моя нечувана уява, ідеалїзованє минувших днів, мої буйні сни.... Яка небудь друга Беата, котру я собі з образив, стояла правдивій на заваді. А поміж ними обома я хитав ся то в одну, то в другу сторону, притягнений і відтручений; вскорі забаглось менї єї бачити, товариство дїгнати, в цїлім містї шукати найбільші дурницї робити — та настрашитись сумного і глумливого виразу лиця цїлком розумного єства, яким она менї видалась... єства, перед котрим скорше ся має тревогу, ніж щоби ми єго любили.

Я мусїв когось любити, так повтаряв я собі, але байдуже кого. Впрочім в околици єсть много женщин. Тим способом віджене дїйстність фантастичний образ, се буде найлучшим ліком. Розходило ся тепер о се, щоби мої змисли, мою пристрасть чим иншим занятити, щоби я не бажав більше неможливих річий, а вдоволяв ся тим, що єсть.

Я собі се повтаряв, так; але се було неможливо. Кожда звичайність, кожда щоденність, всьо, що мою душу ображувало, видавались менї о много більшими і болїли мене о много сильнїйше. Дїйстно, се справило менї майже фізичний біль. Я не міг обертати ся в тім оточеню, котре дотепер було цїлком зносиме для мене. Оно не було гірше як звичайно, але я був занадто роздразнений.

Кожда женщина викликувала в менї лише ту палячу жажду якоїсь далекої незнаної примхи, якогось образу, чогось, що я вложив в слово „Беата".

Але она ставала все більше мовчаливою і холоднїйшою. Ми зносили ся з собою: в міру. Я знав, що єї розчарував.

Однак не моя в тім вина. Всегда повтаряв я отсе: я тужив як она була далеко, був холодний, як була при менї, був подразнений будучностию, а невдоволений з теперішности.

Люблю абстракцию, казав я все, єсли єї бачив. То єсть єство, вотре з Беатою кромі імени нїчого не має спільного. То вже не она і я від Беати тим більше віддаляю ся, чим більше собі повтаряю, що єї люблю.

А мимо того був я готов знов приняти, що Беата моїх снів в дїйстности, знаходить ся, як довго присутність Беати менї не перешкаджала.

Був то стан річи нездоровий і подразняючий, а я терпів між тим дуже, і скоро мій побут зближав ся ід кінцеви, був я ще більше хорий як з початку.

* * *

Вкінци від'їхав я, довго зволїкаючи, умучений повтарюючими ся все крізами і вичерпаний даремною жаждою.

О скілько собі пригадую, було се одного зимного, ясного осїнного дня.

Я від'їзджав дуже рано. На перонї не було нїкого. Була се стация мало оживлена.

Я ходив нетерпеливо то сюди, то туди. Прибув за скоро, потяг не надходив. Оперши ся о стїну, прислухував ся дзвоненю сиґналів.

На небі перелїтало стадо тужливо крякаючих ворон. Я слїдив їх зором рівнодушно, як зникали ген далеко. Як би всьо в менї завмерло: нїчого в менї не було, лише мої очи — а я бачу лише ті чорні точки ген далеко.

Втім сказав я нараз півголосом — як колиб менї хто шепнув ті слова:

— Я любив — а кого властиво?!

Дзвінок задзвонив. Поїзд в'їзджав на стацию. Я стояв все ще там, затопившись в гадках і непритомний, та повтаряв:

— Я любив — а кого властиво?!

* * *

Доси всьо було добре.

Але від того часу попав я в привид моєї минувшости. Вкралась она в мою душу і опанувала єї, виперла з неї все инше силою своєї суґґестиї, силою уяви о далекій і неможливій красотї, совершенній красотї, котра мене від

в 1897 р. замічено, що стіни пукають, а висланий намістництвом інжинер п. Топольницкий ствердив, що причиною того підогнилі деревяні підвалини, на котрих уставлено камінний фундамент в часі будови. П. Топольницкий предложив плян і копіторис цілої реконструкциї; справа протягла ся до сего часу, аж тепер оказалась неминуча потреба дельожовати крилошан, там замешкалих, в ціли основної перебудови.

— Іспити зрілости в ґімназиях. В ґімназиї в Золочеві відбув ся в днях від 17-го до 20-го с. м. під проводом директора тернопільскої ґімназиї дра Мавр. Мацїшевского іспит зрілости. До іспиту зголосило ся 20 публичних учеників, один приватист і 2 екстерністи. Іспит зложили: Петро Богданович, Антін Брун, Володимир Домбровский, Володислав Яница, Мойсей Капісе, Модест Млинарский, Іван Огродник, Василь Папейко, Чеслав Пеньонжкевич, Генрик Розенбавм, Йона Розенцвайг, Авр. Швагер, Ст. Сяркевич, Микола Сироїдів, Микола Ситник, Фр. Вайнтравб Рівен, Іван Воляницкий, Іван Волконович. Один ученик і два екстерністи одержали поправку. — В польскій ґімназиї в Коломиї відбув ся в днях від 13-го до 16-го с. м. іспит зрілости під проводом директора I. ґімназиї перемиской п. Пйонткевича. Іспит зложили: Альпери Нафталь, Бачес Вільгельм, Вобер Здислав, Гловацкий Іван, Гаммер Северин (з відзн.), Яницкий Евген, Кноблявх Станислав, Кон Хаїм, Маляреккий Максим, Мельник Іван, Петрович Станислав (з відзн.), Рапапорт Хаскель, Розенбавм Йосиф, Розвадовский Теофіль, Жегак Вацлав, Шалер Мендель, Зоненрайх Озиаш, Спульникий Михайло, гр. Стажеьский Бронислав, Візнер Мордко, Вірский Іван. 4 абітурієнти одержали поправку.

— Град величини яйця навістив дня 23-го н. ст. червня село Заруде під Зборовом, повибивав шиби в селї, а в домі парохіяльним і в церкві майже всї шиби. Всї землеплоди, а особливо гречки, цїлковито знищені на полях. — Від Зборова пишуть: В нашім кутї Озірної коло Зборова дуже сумно: град за градом товче, цїла надія знищена, нарід з розпуки аж почорнїв. Перший град 16-го с. м. поразив по троха, другий 22-го с. м. доправив лїпше, а 23-го вже цїлковито все знищив. Найбільше потерпіли села Серввиря, Білківцї і Бзовиця. Град величини курячого яйця все змісив. Що буде, страшно подумати, бо і бараболї, на котрі ще би була надія, так обсїкані, що іно штамбурї денеде стоять.

— Від Хирова пишуть: Коло Коростна прибула передвчера вагле в ріцї Стрвяжи вода о $2^1/_2$ метра, виступила з берегів і розлила ся по полях. Филї несли повириванї з коренем дерева, клеци, бальки, дахи, віконницї з забраних домів. В Берегах підмулило міст зелїзничий, в наслїдок чого мусїли бути здержані два рівночасно їдучі поїзди. Особовий поїзд відійшов в наслїдок того спізнений о 28 мінут, а тягаровий мусїв вертати до Коростна і відтак по других шинах до Устрік. Здаеть ся, що між Устріками і Ясенем був хмароломм. О годині 5-ій по полудни вода вже спала. Шкоди в полях значні.

— Повени. Від Мединич доносять, що цїла околиця, положена над ріками Тисьменицею, Бистрицею і Днїстром в часї теперішної повени дуже сумний показує образ. Та коби вода ся хоч липи чистий наносила намул; а то з дестилярень нафти, що розложили ся вздовж берегів Тисьмениції, спливають ріками фабричні відпадки, що діставшись на пасовиска і сїножати, своїми затроюючими складовими частями нищать цїлу вегетацию. Худоба, що там пасе ся, або тим сїном кормить ся, западає на мотилицю і гине тисячами, що хлїборобів доводить до розпуки.

ВІДОЗВА

в справі запису дїтий до руских шкіл у Львові.

Родимцї!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всї львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слїд, хоч з тих, які маємо. Маємо чотири рускі школи народні: дві мужескі і дві женьскі.

Одна мужеска школа чотиро-клясова: руска школа вправ, уміщена при ул. Длуґоша ч. 17; друга школа чотиро-клясова: міска імени Маркияна Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дївчат маємо чотиро-клясову женьску руску школу вправ при ул. Сакраменток, а записи до неї відбивуються ся в учительскій семинариї женьскій при улици Сакраменток — Школа ся також вже звістна загалови рускої П. Т. публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дївчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дївчат, та для щирих відносин між учительками та дїтьми. Руске Товариство педаґоґічне отворило з днем 1. вересня 1898 клясу I. (V) рускої дївочої школи виділової. В сім роцї шкільним були вже три кляси, то є кляси I, II і III (V, VI і VII). Школа та поміщена при площі Стрілецкій ч. 6. Школу ту госпитував інспектор краєвий, і на тій підставі одержала она субвенцию від Високого Сойму. То є найлїпшим сьвідоцтвом, що школа та розвивалась правильно. Так отже рускі дївчата будуть могли кінчити в своїй питомій школї всї кляси школи виділової, і з них без перепон переходити просто до учительскої семинариї.

Всї сї школи рускі ведуть ся в повному вдоволеню всїх П. Т. родичів. Не надто велике число дїтий дає можність тим лучше вести в них науку; а вкінци товариство „Шкільна поміч" запомагає біднїйших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до Всїх П. Т. Родимців так місцевих як і замісцевих і припоручаємо горячо Всїм, щоб не тільки самі записували свої дїти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай нїхто не здержує ся тим, що єго дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се і ведуть науку від початку так, що дїти в короткім часї набувають достаточного знаня рускоґо язика.

Тож записуйте П. Т. Родимцї свої дїти лише до сих чотирох руских шкіл, де учителї і учительки займають ся щиро нашою молодїжию, наука веде ся взірцево, а дїти виховують ся на будучих сьвідомих своєї національности горожан краю і держави.

З Виділу Руского Тов. педаґоґічного у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 червня. Wiener Ztg. оповіщує: Цїсар надав міністрови віроісповідань і просьвіти дрови Гартлеви і міністрови дрови Резекови ордери зелїзної корони I. кляси.

Катеринослав 27 червня. Вибух тут вечезний огонь в складах дерева. По незвичайно тяжкій роботї удало ся огонь вкінци угасити, але шкоди виносять до 5 міліонів рублів.

Петербург 27 червня. Як зачувати, ще не постановлено, де відбуде ся припятє сербскої королївскої пари царем. Гадають, що в Ливадиї. Звідтам має сербска королївска пара виїхати на довший побут до одної місцевости на Кавказї.

Відень 27 Neues W. Tagblatt доносить, що в Брук на Литавою звідки передвчера відїхав Цїсар Франц Йосиф, увязнено вчера звістного італїяньского анархіста, що приїхав там з Швайцариї. При арештованім найдено богато анархістичних писем.

Курс львівский.

Дня 26-ого червня 1901.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	600·—	612
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	529·—	538·—
Акциї гарбарні Рящів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·—	98·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
" " 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	93·—	93·70
" " 4% льос. в 56 лїт.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	102·40
" " " " $4^1/_2$%	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	130·—	-
" " 4% по 200 кор.	92·—	92·70
" " м. Львова 4% по 200К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	25.20	26·20
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	58·—	61·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	16·30	17·30
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·20	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

дійстної, що властиво була жиючою, відвернула.

В ту совершенність попав я.

В моїй души були мрії иншого житя і иньшої смерти, мрії безконечної, нематеріяльної любови, і безконечної, нематеріяльної краси. Чи було то се, що в нашім житю єсть вічним? Чи була се смерть?!

Я попав в совершенність.

Я попав в мертвий сон.

Цїлковита безсильність опатувала мене: Днї настають і минають, я не рушаю ся, не росту і не зміняю ся, загіпнотизований чимсь нереальним, загіпнотизований казочним женьским іменем. Днї настають і минають; я не росту.

І я тим не обурюю ся; зовсїм нї. Єсть се на пів солодка розкіш, на пів болюча неміч. Так, мусить завмирати той, хто здрімає ся в задимцї снїговій....

А затім, дивне то.... Я приписую те все наведеному уступови з „Нїльової Лїни". Єсть се до певного степеня сьмішне, не правдаж?! Беата мала великі, блискучі очи в моїм снї.

Мій сон уносить ся надімною, як понура, чуйна, всевідуча мара.

Я істную, безвладний і безчинний.

Так мусїло стати ся....

* *

— А Беата?

— О тож то іменно й ходить — відповів він. Она вже не жиє.

Умерла, мусїла умерти.

Тілько умерших можемо вічно любити!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).